

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstab, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 14.

Den 15. April 1859.

Prijs: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Tabernaklet i Store Saltfostad den 29de Novbr. 1857.

Agtpaagivenhed og Overbeierelse er nødvendig til Foregelsen af Kundstab. — Selv-beherstelse. — Guddommens Enhed og Guds Folks Enhed.

Jeg soler den samme Engstelse, som de fleste offentlige Talere have, og er til-boelig til at troe, at Andre kunne tale baade bedre og til større Opbyggelse end jeg. Der gives ikke mange offentlige Talere, uden de jo mere eller mindre føle denne Frygt. Det er sagtens ikke saa meget, fordi man frygter for de Tilstedeværende, som det er en medfødt Undselighed eller Frygttaglighed. I have vistnok Alle i større eller mindre Grad haft denne Folelse, saavel i store og smaa Forsamlinger som i ligesrem Samtale. Man bliver i Almindelighed mere eller mindre forvirret og bragt ud af Fatning ved Lyden af sin egen Stemme, især naar man taler i større Forsamlinger, selv om man er vant dertil. Mogle af vores meest vel-talende og interessante Talere vilde maa-see hellere gjøre hvadsomhelst Andet end at prædike i de Forsamlinger, vi afholder her. Denne Engstelse eller Frygttaglighed maa overvindes. Naar det falder i vor Lod at tale, bor vi være villige dertil.

Dersom vi aldrig fremlægge den Kundstab, vi ere i Besiddelse af, vil man aldrig kunne vide, enten vi have nogen eller ei. Ved at udvegle vore Tanker og uttale os om hvad vi troe og forstaae, saae vi Lejlighed til at opdage og rette Vilbafælser, og til at forøge vort Forraad af nyttig og værdifuld Kundstab. Jeg har ofte tænkt paa, at det skulde glæde mig at kunne høre Israels Eldeste uttale deres Folelser og meddele os den Kundstab, de have om deres Medmennesker, om jordiske og himmelste Ting, om Gud, osv.

Jeg veed vel, at ikke alle Mennesker have eens Gaver og Evner. Der er Nogle, som ikke have den dybe Indsigts og altomfattende Tankeerne som Andre. Nogle have let ved at opfatte, medens det for Andre er vanskeligere. Medens for Egem-pel en Taler fremlægger sine Meninger, Anstuelser og Folelser, vil maa-see en Deel af en saa stor Forsamling som denne lytte til med spændt Æpmærksomhed, medens de Øvrige imødesee det Dieblik, han skal ud-

ville haie Lærdommene, fremførte i et sunuft, udsgåt Sprog og med glimrende Vætalenhed. Denne Opmærksomhed af Nogle bevirker en Meningsførstsel blandt Tilhørerne, formedelst en feilagtig Opsattelse af Talerens Ord. Nogle Talere kunne visstnok undertiden bruge Ord og Talemaader, hvis Betydning en Deel af Folket er ubekjendt med; folgelig kunne de ikke vente, at Alle skulle kunne rigtigt opfatte, hvad de agtede at meddele; dog hører man i Almindelighed ikke øste Saadant fra dette Sted.

Dersom de Hellige onste at blive underviste, saa de Alle kunne forstaae eens og i lige Grad erholde en Tilvæxt af Viisdom og Kundstab, maae deres Opmærksomhed være hen vendt paa det Emne, som behandles. De maae ei lade deres Tanker svæve Jordnen rundt; de maae ikke lade deres Sind være optaget af deres hverdagelige Forretninger og Beskæftigelser. Hvis dette er Tilfælde, blive de ikke velsignede med den Kundstab, som de ellers kunde have erhvervet ved at stjenke den Opmærksomhed, som er nødvendig for ret at kunne forstaae og opfatte Talerens Foredrag. Jeg erkänner, at det er et Mester værk at kunne tolke sine Følelser saaledes, at man til enhver Tid kan udøve fuldkommen Herredomme over dem. Dersom de Hellige kunde vanne sig til at beherste deres Tanker, vilde de høste stort Gavn deraf. Da vilde de kunne gjøre langt hurtigere Fremskridt, end de nu gjøre.

Før mange Aar siden sagde Propheten Joseph, at dersom de Hellige vilde have aminummet de Åabenbaringer, som han havde i sin Besiddelse, og i Viisdom handlet derefter, som Herren vilde have forestrevet dem, kunde de — med deres Evner til at gjøre og forstaae — have været mange Aar længere fremme i enhver Henseende, end de dengang vare. Erfaring har lært os, at der udfordres Tid til at

erhverve sig Duelighed i ethvert Haand værk; saaledes ogsaa med alle de Principer og Begreber, vi onste at tilegne os. Jo inderligere Gens Ejælebner omfattede et vist Formaal, som er rigtigt og godt, desto hurtigere kan han voge og tilbage i Kundstab om Sandheden. Naar man lærer at beherste sine Følelser, kan man snart lære at beherste sine Tanker og Be trætninger i den Grad, som er nødvendig for at næae det Maal, man streber efter. Men saa lange Menneskene give efter for en Følelse eller Aand, som drager deres Sind bort fra den Gjenstand, de onste at studere og lære at hjænde, vilde de aldrig faae Herredomme over deres Aand. Saaledes er det med dem, som give efter for Fristelse og Synd.

Der findes Individer, som give efter for det ustyrlige Lem, Tungen; og naar de eengang have givet efter, have de siden ikke den Styrke til at imodstaae som første Gang. De blive mere og mere svækkede for hver Gang de give efter for Fristelsen, indtil de ikke længere ere i stand til at beherste sig, naar de fristes til Noget, enten det saa er at tale ubetonksomt eller at gjøre en eller anden Synd. Enhver Evne, Mennesket er begavet med, er utsat for at blive misbrugt — for at blive anvendt i et andet Viemed end det, hvortil Skaberen bestemte den. Dersom Nogen tillader sig at bruge Ord, som ville bedrøve hans Aand og fornærme hans bedre Domme kraft, og han ikke besträber sig for at modstaae en saadan Tilboelighed, saa vil han, naar han etter fristes i dette Stykke, være mere utsat for at give efter, og sole mindre til Samvittighedens Bebiedelser end første Gang. Dersom han Dag efter Dag vedbliver at være en Træl for sine egne Luner og de onde Indflydelses, som monne trænge ind paa ham udvendig fra, vil han i Lobet af nogle Aar synke saa dybt i Synd, at han aldeles fortaber i sine Beies

Bildsarelse. Jo snarere man imedstaer en Fristelse til at gjøre, sige eller tænke forkert, medens man har Lys til at rette paa sine Begreber, desto snarere vil man faae Kraft og Styrke til at overvinde enhver Fristelse til det Onde.

Lad de Hellige arbeide paa at blive Herre over sine Tanker og Betragtninger. Vi prædike om Principer, der tilhøre dette Enne, hver Dag af vort Liv. Forrige Sabbat talte jeg om Concentrering af Tro, Handling, Følelse og Overveielse. Dette er Noget, jeg ofte tænker paa, fordi jeg er i saadanne Omstændigheder, som bringe det i mit Sind, hver Gang jeg hører en Mand beder. Er jeg allerede blevet saa meget Herre over mine Tanker og Betragtninger, at ingen af mit Hjertes Tanker eller Onster skulle kunne hindre en Taler i at udtales sine Følelser og Onster? Er jeg i stand til udelukkende at feste min Opmærksomhed paa hans Ord og Onster, og uafbrudt bede for ham, at han maa blive veiledt af den Hellig-Aland? Jeg erkender, at jeg endnu ikke er fuldkommen heri. Jeg har endnu ikke opnaaet den Grad af Selvbehorstelse; men til Guds Navns Priis, jeg nærmer mig i Sandhed dette Maal. Naar mit Sind har forledt mig, og jeg opdager et Onste, der er forskjelligt fra det, som udtales af den, der taler eller beder, søger jeg at henlede mine Tanker deraf, og opsender i Stilhed min Bon for Raadens Throne, at jeg maa faae Kraft til af forene min Tro med hans, der er opfordret til at bede. De, som ville tænke paa og anstille Betragtninger over denne Gjenstand, kunne indsee, hvad jeg onster af mig selv, og hvad jeg onster af de Hellige. Overfladiske Personer kunne maaske ikke fuldelig fatte Vigtigheden af disse Bemærkninger; men Enhver, som har fornuftige Begreber om de Pligter, ger paahvile ham — om Livets og Saliggjørelsens Vei — om hvad vi ere kal-

dede til i det hellige Evangelium, kan indsee Vigtigheden heraf for Alle, der have besluttet at efterlevle deres Religion.

I ere Alle bekjendte med Saliggjørelsens Evangelium, eller bekjende idetmindste at være det. I have sluttet Pagt med Gud — have annammet Evangeliets Ordinanser, og om I ikke have modtaget den Hellig-Aland, burde I have modtaget den. I have Beretningen om den Hellig-Alands Virkninger, som den er nedstrevet af Apostlerne i Jesu Dage, og de omtales i alle hellige Skrifter. Dette Folk paastaaer at være mere eller mindre bekjendt med de Grundsatninger, som ere udsoldede formedelst den Hellig-Alands Virksomhed. Vi indromme, at I forstaae dette. Gjør Eder nu det Spørgsmaal, om I troe, at den Hellig-Aland nogensinde begyndte at udrette eller bevirke Noget, forend det var oplovet i vor himmelske Faders Hjerte og Sind. Troe I, at den Hellig-Aland nogensinde tænkte at foreskrive Gud Noget? De Hellige have lært Nok om denne Gjenstand til paa en gang at kunne svare: Vi troe ikke, at den Hellig-Aland nogensinde tilraadeede, foreslog eller fremkom med en Plan, undtagen netop den, som den evige Fader forordnede.

Med Hensyn hertil vil jeg sige, at I skulle domme om denne Gjenstand og være mine Vidner. Have vi ikke lært Nok om Faderens, Sonnens og den Hellig-Alands Person og gjenstående Forhold for med eet at kunne troe, indromme og beträfte, at den Hellig-Aland altid har og altid vil virke noiagtig overensstemmende med Faderens Tilskyndelse? Den Hellig-Aland nærer ikke noget Onste, nogen Tanke eller foretager sig Noget, der strider mod det, som Gud har forordnet. Vi forstaae Alle dette for endeel, fordi det altid er blevet os lært. Vi lære det af Bibelen, af Aabenbaringerne, givne ved Joseph, og af de Weldstes

Prædiken. Det er vor Tradition, Opdra-gelse og Erfaring i Guds Nige. Den Hellig-Aland er ifolge vor Tro een af de Personer, som udgjor Treenigheden eller Guddommen. Ikke een Person i tre, ei heller tre Personer i een, men Faderen, Sonnen og den Hellig-Aland ere eet i Voesen, ligesom tre Mænd, der ere enige om alle Ting, ere af eet Sind. Han er den ene af disse tre Personer, hvis Kald det er at forrette for dem af Menneske-slægten, der elste Sandheden. Jeg sagde, at de ere eet, ligesom tre Mænd kunne være af eet Sind; men for at I ikke skulle misforstaae mig, vil jeg sige, at jeg onster ikke I skulle forstaae det saaledes, at den Hellig-Aland er en Person med et Tabernakel, ligesom Faderen og Sonnen; men han er Guds Sendebud, som udbreder sin Indflydelse over alle den Almæg-tiges Skabninger.

Vi troe, at vi have et rigtigt Begreb om Sennens Person, formedelst Apostler-nes Skrifter, saa vidt de omhandle samme. Men medens han var ifert Kjod, var han mere eller mindre paavirket af den faldne Natur. Medens han var her i et Legeme, som fødtes ham af hans Moder Maria, var han i storre eller mindre Grad under Indflydelsen af den Natur, som vi have saet. Efter Kjodet var han af Adams og Evas Sed, og var utsat for de samme Svagheder og Tristelser, som andre Dode-lige have. Han var hungrig og tørstig, træt og udmattet, og maatte dersor baade spise, drinke og sove. Ifolge den forte Be-retning, vi have om Frelseren — hvilken fortæller os saa godt sonz Intet fra hans Fødsel, indtil han fremtraadte som Lærer i sit tredive Aar — forrettede han i Evangeliets Ejendom i en Tid af omtrent tre og et halvt Aar blandt det jodiske Folk, oprettede sin Kirke, ordinerede sine Apostler og grundlagde sit Nige, og selv om dette forte Tiderum have vi en meget usuld-

stendig Historie. Ifolge denne Historie — ifolge Alt, hvad I have lært, og Alt, hvad den Hellig-Aland nogensinde har baa-ret Vidnesbyrd om for Eder, angaaende ham, lad mig fremsætte det samme Spørgs-maal med Hensyn til ham, som jeg gjorde betreffende den Hellig-Aland, og hvad ville I saa svare? At han gjorde Intet af sig selv. Han gjorde Mirakler og udførte en god Gjerning paa Jorden; men af sig selv gjorde han Intet. Han sagde: „Som jeg har seet min Fader gjøre, saa gør jeg.“ „Jeg kom ikke for at gjøre min Billie, men hans Billie, som mig udsendte.“ Vi maae heraf komme til den Slutning, at Guds Son hverken forordnede, tilraa-dede, eller foretog sig Noget, eller tilkjende-gav sin Magt, sin Herlighed eller sit Grinde paa Jorden, uden ifolge Faderens Sind og Billie. Ere I ikke Alle over-beviste om, at Guds Sons ganste Hjerte, Sjæl og Betragtninger, Tanker og hele Voesen paavirkedes af Guds Aland, og at Alt, hvad han udførte, vedkommende hans Mission, var overeensstemmende med hans Faders Ord og Billie? Visseligen, I ere. Jesus opsendte een af de herligste og betydningsfuldeste Bonner, som muligviis kunde udtales af et menneskeligt eller him-melst Voesen, ligemeget hvad, vedkommende Mennesketes Saliggjørelse, og indbefatter et Princip, uden hvilket Ingen kan blive frelst, da han bad sin Fader at gjøre hans Disciple til eet, ligesom han og hans Fa-der være eet. Han vidste, at dersom de ikke kunde blive eet, kunde de ikke blive frelst i Guds celestiale Nige. Dersom Menneskene ikke kunne see ligesom han, da han var i Kjodet, here, som han hørte, forstaae, som han forstod, og blive noia-gtigt som han var, i Forhold til deres for-skjellige Evner og Kald, kunne de aldrig boe hos ham og hans Fader. Dette Princip staer som det vigtigste Lærdoms-punkt i alle de Lærdomme og Aben-

bætinger, som nogensinde ere blevne givne fra Himmelnen til Mennesket paa Jordnen. Denne Ledetraad for vor Tro, for vor Fælelse, vort Haab, vor Glæde og Handling kan findes i alle de Instructioner, som nogensinde kom fra Himmelnen til Jordnen for at bringe Guds Born, det vil sige, hele Menneskeslægten — vor Faders Born, tagende os som Bredre og Østre, Forældre og Born, alle utspringende fra een Familie — tilbage i Faderens og Sonnens Nærverelje — for at alle Fader Adams og Moder Eras Born kunne erholde Lys, Kundskab, Herlighed, Magt, Riger, Throner og Herredommer, som ere beredte for ophoede Væsener, hvilket de ei kunde blive, førend de havde paataget sig Legemer. De kunde ikke blive opheiede, førend de varer beredte til at modtage deres Ophoelse, og de kunde ikke blive beredte paa nogen anden Maade, end ved at iføre sig Tabernakler af Kjod og blive Forkænkeligheden underlagt. Alle Herredomme, givne af Guddommen fra Adams Dage indtil nu, have gaaet ud paa at formaae Menneskenes Born til at boie sig for det hellige Evangeliums Bud, Forstifter, Indflydelse og Kraft, for dermed at gjøre dem til eet; thiinden Enhed er der ingen Saliggjorelse for os i Guds celestiale Nige.

Dersom vi noigtigt vilde undersøge de forskellige Organisationer i Menneskeslægten, vilde vi finde, at Nogle ere ikke modtagelige for den samme Ophoelse, som Andre, som Folge af Ulligheden i Menneskenes Fremgangsmaade og Charakteer. Denne Forstjel findes ogsaa i Aandeverdenen. Det er Herrens Hensigt, Ønske og Billie, at Jordens Beboere skulle blive opheiede til Throner, Riger, Hverstendommer og Magter, overeenstemmende med deres Evner. I deres Ophoelse kan En vere stillet til at præsidere over ti Stæder, mens en Aanden maastee ikke vil være duelig til at præsidere over mere end fem, en Tredie

over to og en Hjerde kun over een Stad. Men først maae Alle være Synden og det forkænkelige Kjøds Elendigheder underlagt, for at kunne vise sig værdige. Derefter er Evangeliet færdigt til at tage dem, og opreiße dem, forene dem, oplyse deres Forstand, og gjøre dem til eet i den Herre Jesus Christus, paa det deres Tro, Bonner, Haab, Tilboieligheder og Ønsker for evigt kunne forenes til eet. Dette er Faderens Hensigt og Ønske.

I kunne spørge: Vidste han forud, at de vilde blive frelste? Jeg har seet Mange i Verden, som aldrig kunde skjelne mellem Forudvidenhed og Forudbestemmelser. Jeg synes, at jeg altid kunde see Forstjellen. Om jeg veed, at en Begivenhed vil findes. Sted imorgen; saa folger ingenlunde deraf, at jeg har bestemt den. Det er vor himmelske Faders Hensigt og Ønske, at enhver Sjal af denne Forsamling skal blive kronet i det celestiale Nige. Vil dette skee? Nei. Jeg veed, at Nogle ville ikke blive det. Men folger deraf, at Nogle ere forudbestemte til at gaae til Helsvede? Nei. Hensigten med Evangeliet er at frelse denne Forsamling, alle Sidste-Dages Hellige og hele den øvrige Verden, som vil troe Jesu Bidnesbyrd og være Saliggjorelsens Evangelium lydig. Og der er Ingen, som behøver at sige: „Desom det er Herrens Hensigt, vil jeg blive frelst;“ thi uagtet Faderen, Sonnen og den Hellig-Aland, samt enhver Hellig, som nogensinde har levet, og som nogensinde vil komme til at leve, ønske og ville, at Enhver af Eder skal blive en Hellig, kunne de dog ikke gjøre Eder dertil imod Eders egen Bille. Alle Fornuftvæsener have deres egen Handlefrihed; og efter deres eget Valg ville de blive frelste eller fordomte.

Da Faderen, Sonnen og den Hellig-Aland ere eet, er det Frelserens Ønske — hvilket fremgaar af alle hans Ord og

Verdomme — at hans Folk ogsaa fulde vorde eet, ligesom han og hans Fader ere eet. Hvis vi havde det Sind, den Høfelse og Tro, som Jesus havde, da han var i Kjødet, vilde vi da have forstjellige Meninger om vor Tro? og vilde vores Interesser da være deelte? Nei, vi vilde blive eet. Tiden vilde blive mig for kort, at forklare Eder, hvorfor dette Folk endnu ikke ere eet; men for den Eftertænkende vil den Hellig-Aland tilhjælde Vortfagen i et Dieblit — vil lægge det frem for ham som et aabent Syn, eg han vil med eet kunne see mangfoldige Grunde deraf. Er det muligt for de Hellige at vorde eet? Ja, dersom de i alle Ting ville underlæsse sig deres himmelske Faders Willie.

Dersom I have den Vane at tage Guds Navn forsængeligen, da ophør at gjøre saa idag, imorgen og hele den kommende Uge, og vedbliv dermed, saa vilde I snart erholde Kraft til aldeles at overvinde denne Vane; I ville da faae Herredomme over Eders Ord. Andre have den Vane at tale om deres Næste, og at befordre Rygter, som de ikke have nogen Hemmel for, uden at En eller Anden havde sagt dette eller hint, eller havt en Drøm, osv., og paa den Tid Beretningen naær Eder, har den antaget Udseende af en virkelig Hjensgjerning, og det er stor Daarstab af Eder at anvende noget af Eders Tid til at tale om Ting, der beløbe sig til Intet, eller som ikke angaae Eder. Et Rygte kommer f. Ex. ud, at en Broder eller Søster har gjort en Anden Uret. Den Enne efter den Anden stemmer dette og siger: „Det er sandt — din Sag er retsædig, Du har sandelig Ret, og den Anden har Uret,“ uagtet de ikke vide Noget om Sagen, men fremtalde derved aldeles ugrundet Uwillie mod hverandre. Vi burde vente indtil Himmelens klarligen paa-peger en Feil hos en Fader, Moder, Søster, Broder, Hustru, Mand eller Næste,

sørend vi fordomme dem. Og om Him-melen aabenbarer en Feil hos Nogen, saa vent indtil den Hellig-Aland tilhjælde giver for Eder, at det er en Feil. Lad Faderen aabenbare Eder, at den Person, I tænke paa eller tale om, virkeligen har gjort forkeert. Bagtal Ingen. Hvis I vide, hvad Ret er, og ere i stand til at rette paa En, som feiler, da er det tids-nok for Eder at domme.

Det er ikke længe siden, jeg sagde Eder, at nogle Mennesker troe, de ere i stand til at bedømme Alle og Enhver, uden dem selv. Lad os domme os selv; og dersom Nogen er tilbørlig til at lade det ustyrlige Lem, Tungen, tale det, som vil faare Hjertet, formørke Aanden og gjøre ham til Dræl for en ond Vane, saa modstaae en saadan Tilbørlighed — kast den fra Eder. Hvis I gjøre saa, skulle I finde, at de Ugudelige ville forluge deres Ugudelighed, og de, som ere tilbørlige til at tænke ilde om Nogen, ville ophøre dermed, og de, som ere tilbørlige til at lade onde Ord falde om deres Medmennesker, ville ophøre dermed, og det vilde da ikke være længe, først hele dette Folk vilde faae fuldkommen Herredomme over sig selv. Dersom I først faae Magt til at beherske Eders Ord, ville I snart faae Magt til at beherske Eders Dommekraft, og til sidst virkeligen være i stand til at beherske Eders tanker og Betragtninger.

Bed noie at give Agt paa os selv, og paa hvad Himmelen kræver af os, ville vi blive i stand til at opdrage os selv, indtil der, naar en Eldeste opfordres til at aabne vores Forsamliger med Bon, ikke længere vil findes et Ønske, et Ord, en Mening eller Høfelse et Haarsbred udenfor hvad den siger, der er valgt til at være Mund. Troe I, vi kunne opnaae dette? Ja, vi kunne. Jeg har allerede sagt Eder, at jeg endnu er usfuldkommen i dette Stykke; men jeg arbeider paa at blive fuldkommen

heri, saa at jeg kan blive aldeles Herre over mine Tanker.

Jeg vil nu gjøre et Spørgsmaal. Troe I; en Mand kan bede forkeert, naar maastee over to Tusinde Menneskers Hjerner ere oploftede i Bon til Gud i Jesu Navn om at veilede den, der beder, med Ønsket om, at Herren vil lade dem vide hans Willie, paa det de kunne bestræbe sig for at gjøre derefter? Kan en Mand bede om Noget her, som han ikke burde, naar to Tusinde Helliges Tro er forenet i det oprigtige Ønske, at Gud vil veilede dem i Alt, hvad der vedkommer hans Nige? Han kan ikke bede forkeert, thi de Helliges Tro concentreres i ham og opstiger for Maadens Throne. Dette er et sandt Princip — saa sandt som Gud lever.

Vor Tro er concentreret i Guds Son, og formedelst ham i Faderen; og den Hellig-Aland er deres Sendebud, der bringer Sandheden tilbage i vor Grindring, aabenbarer nye Sandheder for os, og underviser, styrer og leder os, indtil vi blive fuldkomne og beredte til at gaae hjem, hvor vi kunne see og tale med vor Fader i Himmelten. Dette er, hvad vi onste at opnaae — at vi altid kunne have Guds Ord i os. I have ofte hørt mig og mine Brødre sige, at dersom de Hellige i et District, for Egempel, vilde lade deres Tro fuldkommen sammenmelte til eet, og lade alle deres Ønsker opstige til Faderen i Jesu Navn, og opholde deres Præsident i hans Kald mellem Gud og dem, vilde det neppe være muligt for den Præsident at gjøre forkeert; thi han vilde være fuld af Viisdom. I en Samtale i Morges sammenlignede nogle af Brodrene den Hellig-Alands Virksomhed med Gassens Ledning gjennem en Stad. Gassen føres gjennem et Hovedror fra Gasometret, og siden gjennem Siderør og mindre og mindre Grene, indtil den er saaledes fordeelt, at den kan forsyne Alle, som onste det, med

Lys. Jeg vil ligne Districts- og Greens-præsidenterne ved nogle af disse Siderør, der ere lagt ned for at lede Gassen. Adskill Bindeledet, som vi ville sammenligne med Greenspræsidenterne, fra eet af Hovedrøren, hvoredes stal saa de Hellige i den Green faae Lys? Læg ham tilside — ringeagt hans Raad, og hvoredes skulle I saa blive underviste? Ville I lære hverandre? I ere ikke kaldede dertil paa den Maade. Eders Districts- eller Greenspræsident er af den store Meester sat til at være en Leder for den Hellig-Aland til Eder. Hvis I sætte denne Leder ud af sin rette Plads, er Forbindelsen mellem Eder og Lysets Kilde afbrudt. Om I see, at der imellem en Green og dens Præsident hersker Uenighed og Forvirring, kunne I vide, at Nørret eller Lederen, som bringer Lyset til de Hellige, er ude af sin rette Stilling. Ifstedsor at Præsidenten har Uret og de Hellige Ret, eller de Hellige Uret og Præsidenten Ret, have de allesammen Uret: der er kun lidet eller ingen Ret der.

Dersom de Hellige tage en Mand i dette Nige og sige, at de ville have ham til Præsident, Bisrop, eller vælger ham til at forvalte et eller andet Embede, og de Helliges Tro er forenet om at modtage Lys gjennem ham eller det Nør, der formedelst Præstedommets Magt er lagt fra Guds Throne, saa kunne I ligesaa gjerne probe paa at rolle Himlene, som at modtage noget Forkeert gjennem den Leder. Ligemeget hvem I vælge, naar sun Eders Tro er concentreret i ham, ved hvem I skulle faae det, som han er bestillet til at forrette i, saa vil Lyset komme til Eder. Dersom en Præsiderende vilde vende sig fra Retfærdighed, vilde Herren den Almoegtige lade ham faae Mundkrampe, hvis han ikke kunde stoppe hans Mund paa nogen anden Maade, eller slaae ham med Stumhed, saa han ikke længere kunde handle, for saavidt de Hellige, over hvem han præsi-

derede, vandrede i Rejsfærdighed, paa det de ikke skulle blive ledte vildt.

Hvis vi onste at blive underviste og komme til Kundstab og Forstand om Noget, maae vi give noie Agt paa os selv. Vi see hen til den Tid, da vi skulle være i Faderens og Sonnens Nærverelse — naar vi skulle forstaae, at vi virkelig ere Guds Sønner, og blive kronede med Hellighed, Udsadelighed og evigt Liv. „Da,“ sige I, „skulle vi være fuldkomne.“ I ville ikke være mere fuldkomne i Eders Virkekreds, naar I blive opnødte til Throner, Hyrstendømmer og Magter, end der udfordres for Eder at være, eller I ere i stand til at blive i Eders Virkekreds idag. Den, som kan faldes fuldkommen, er fuldkommen i ethvert Land og i enhver Virkekreds, ligesom Faderen, Sonnen og den Hellig-Land ere i deres, og som Englene i deres, hvilket udgør en fuldkommen Orden fra først til sidst, fra Begyndelsen til Enden.

I denne Provæstand have vi det Onde at kjæmpe imod, og vi maae overvinde det hos os selv, ellers ville vi aldrig kunne overvinde det noget andet Sted. Vi maae begynde at arbeide med os selv, og blive saa meget Herre over vore tanker, at vi kunne forenes i een Tro. Dersom vi ere eet, og ere forenede med Faderen formedelst Jesus Christus, og folge den Vej, som er lagt for os, ville vi komme til Hovedkilden; og om jeg da vilde opfordre dette Folk til at bede om en vis Ting, saa vilde de gjøre det. Men gjøre de det nu? Nei, de bede om alt Andet. Jeg har sagt det saa ofte, at jeg nu er træt af at sige det flere Gange. Mange bede om dette og hænt, tvertimod det, jeg har raadet dem til at bede om kun tyve Minutter tidligere. Deres Tro er ikke forenet, som jeg saa ofte har sagt Eder, endført de forbedre sig og ville komme til Kundstab om Sandheden.

Det første Presidentskab har med Rette en stor Indflydelse over dette Folk; og om vi skulle gaae ud af den rette Vej og føre dette Folk til Fordøvelse, hvor stor en Synd vilde det ikke være! Hvorledes kunne I vide, om vi føre Eder ret eller ikke? Kunne I vide det ved nogen anden Kraft end ved den Hellig-Lands? Jeg har bestandig opmuntret de Hellige til at faae dette levende Vidnesbyrd hver for sig. Det er mit Kald og Embede at raade i Guds Kirkes og Riges Anliggender paa Jorden. Dette er hvad I for mange Aar siden have valgt mig til, tilligemed Broder Heber og andre af mine Raadgivere, hvoraf allerede to ere gaaede bag Sloret, og nu har jeg den tredie, Br. Daniel H. Wells, der er saa god en Mand, som nogensinde levede. Jeg vil vedblive at formane Eder, indtil I kunne faae Herredømme over Eders Sind, Eders Følelser og Tilboeligheder i den Grad, at naar jeg raader Eder til at bede om en vis Ting, I da kunne tanke paa det, naar I komme hjem.

Brodre og Søstre, maa Gud velsigne Eder! Jeg velsigner Eder bestandigen. Hallelujah! Prismet være Israels Guds Navn; thi min Sjæl jubler af Fryd. Vi ere lykkelige og fri for Undertrykkelsens Aag. Den Almægtiges Lande kan adsplitte vore Djender til de fire Veir, hvis vi have Tro. I kunne løse, hvorledes Israels Konger, Propheter og mægtige Mænd ihjelsløge deres Medmennesker, ifølge Herrens Besaling, paa Grund af de Mænds Ugadelighed, der stode som Overster i Israel. Dersom Israels Børn havde været hellige, vilde de ikke have vandret et Aar med Moses, for de vilde have faaet deres Begavelser og det melchisedelske Præstedomme. Men de kunde ikke aannamme dem og fil dem aldrig. Moses forlod dem, og de modtoge ikke Fylden af nævnte Præstedømme. Efter deres Ankomst til Canaans Land vilde de aldrig have onset

sig en Konge, hvis de havde været hellige. Herren sagde til Moses, at han vilde vise sig for Folket; men de bad Moses at bønsalde Herren om ikke at gjøre det. Moses blev vred over Folkets Synder og handlede overilet, saa at Herren, da han viste sig for ham, skjulte ham i en Bjergkloft og lod ham kun see sig bagtil.

Formedelst Folkets slette Opsærl op-tændtes undertiden Mose Bredre. Efterat

havde været syrrelyve Dage hos Herren paa Bjerget, kom han ned og saae Folkets Afguderi og sonderslog Steentavlerne, som varer strevne med Guds egen Finger, malede Guldkalven, som Israels Born tilbade, til Pulver og lod det henveire, og Herren ihjelslog mange af Afgudsdyrkerne.

Teg ønsker at see dette Folk saa fuldt af Guds Kraft, at de kunne bede og saae. Gud hjælpe os dertil. Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Jordens Gjenløsning. Denne Jord stabtes ikke, som Mange troe, af Intet, men af Clementer, som vare til fra Evighed af. Adam flettes paa den (hvor længe ester-dens Skabelse underretter Abenbaringen os ikke om), tillsigemed Eva, hans Hustru, saavel som alle de forstjellige Dyrarter, osv., og Jorden afgav Fode til alle levende Skabninger.

Uvidenhed er Varsagen til mange urimelige Forunodninger og store Bildfarelser blandt de forstjellige Religionsbekjendere med Hensyn til Jordens Gjenløsning saavel som til dens Skabelse. De kunne ikke andet end være uenige og strides om et saa opnojet Emne; thi ifolge Apostelen Pauli Ord „hender Ingen det, som er i Gud, uden Guds Aland.“ (1 Cor. 2, 11.) De ville ikke ydmige sig og modtage Sandhedens Aland paa den af Herren forestrevne Maade, saa det er intet Under, at de ikke forstaar Guds Gjerninger og Hensigter. De stole paa deres egen Viisdom; „men,“ siger Herren, „jeg vil forkaste de Bises Viisdom og tilintetgjøre de Forstandiges Forstand.“ (1 Cor. 1, 19.)

Storsiedelen af de saakaldte Christne troe, at denne Jord er domt til at blive aldeles tilintetgjort. De drage denne Slutning af Petri Ord i hans andet Brev, hvor der siger: „Himlene skulle forgaae med stort Bulder, og Clementerne skulle komme i Brand og oploses, og Jorden og Alt, hvad der er paa den, skal opbrændes.“ (3, 10.) Men den selv samme inspirerede Mand siger ogsaa, at ester at Enden er kommen, vil der blive en „ny Jord.“ Et det Guds Menning, at han paa een Dag vil tilintetgjøre denne Jord, og paa den samme Dag stabe en ny? Hvis der ved Enden, som omtales, menes denne Jords totale Tilintetgjelse, maa dette blive Tilfælde; og dersom Indbyggerne paa denne Jord skulle beboe en „ny Jord“ efter den gamles Ædelæggelse, er Enden endnu ikke nær, thi ellers maa den nye Jord allerede være stabbt eller beredt, os uafvindende. Hvis den ikke er dannet og beredt, og hvis den skal stables paa samme Maade, som denne blev stabbt, vil der sandsynligvis medgaae nogle tusind Åar forend den bliver færdig. Da knunde i Sandhed de Ugudelige sole sig sikre og spørge: „Hvad bliver der af Forhættelsen om hans Tilkommelse?“ (2 Petr. 3, 4.) Naar der tales Noget om Enden, er det for at opmunstre de Hellige,

at de ikke skulle fortvile. Om og de Retfærdige nu blive forluede — om det gaaer de Ugudelige vel nu, og Alting trives for dem, medens de Gode kun have Modgang, og om de Ugudelige formedelst Uretfærdighed, Undersundighed og List svinge sig op til Magt og Anseelse, medens de Retfærdige misomt arbeide i deres Ansigtssved, for paa'en ørlig Maade at fortjene til sit Ophold, medens Taaren væder deres Kinder, fordi de ikke tilstrækkeligt kan afhjælpe deres Familiers Trang, og fordi Ondstab og Synd staaer Retfærdighed og Oprigtighed saa haardt imod, — saa vil det dog ikke altid blive saaledes; thi Tiden, som er tilstaaet Jordens Indbyggere til deres Prøve, vil udrinde. Den nægtige Engel, som var indhyllet i en Sky, og som havde en Negnbue paa sit Hoved, vil sætte sin hoire Fod paa Havet og den venstre paa Jorden, og sværge ved ham, som lever i al Ewighed, at der ikke mere skal gives Tid. (Ab. 10 Cap.) Der vil ikke gives de Ugudelige Tid længere til at bedrive deres Bederstyggheder. De Retfærdige ville see efter de Ugudelige uden at finde dem; thi de ville vorde odelagte med Rod og Green. Uagtet de kunne have været friske som et gront Træ ved Vandbække, ville de dog viisne og hentorres. De Retfærdiges Tilstand vil da være langt anderledes, end den hidindtil har været. Deres Taarer ville vorde astorrede deres Pine, og der skal ingen Sorg eller Pine være mere blandt dem. Saaledes see vi, der vil komme en Ende, — talket være Herren, — men ikke en Ende for denne Jord. Den er bestemt til noget Bedre og Höiere. Den maa imidlertid først brændes og Alt, hvad derpaa er, ifolge Petri Forudsigelse. „Men himlene og Jorden, som nu ere, gjemmes ved det samme Ord til Ilden, bevarede til Dommens og de ugudelige Menneskers Fordervelses Dag.“ Men om den skal brændes, skal den dog ikke tilintetgjores, — den skal renses. See Malachia 4de Capitel. Ligefom Guldet og andre Metaller renses ved Ild, saaledes vil ogsaa Jorden blive renset. Den har været besmitten af Synd og Ugudelighed, og ved Ild vil den vorde renset.

Hvad var Guds Hensigt med Skabelsen af denne Jord? Skriften siger os, at vi ere Guds Afskom. (Ap. Gj. 17, 28.) Alle Ting skabtes gode; men ved Synd er Alt blevet fordærvet og maa gjenloses. At gjenlose er at bringe Noget tilbage, at gjenoprette Noget, efterat der er gjort Fyldest deraf. Christus døde for at gjenlose Mennesket og Jorden. Efter Faldet har Jorden frembragt Torne og Tidsler; men før Faldet var det ikke saa. Hvis den nu afgiver Hede til Mennesker og Dyr, da er det formedelst dens Indbyggeres store Ømhu og Misie, og fordi Gud velsigner deres Arbeide; men forend Forbandelsen udtales over den, frembar den af sig selv. Den nye Jord, som vi løse om i den hellige Skrift, vil blive den samme, som vi nu beboe; men en stor Forandring vil først finde Sted. Synd og Ugudelighed vil blive bannlyst, og Kyggesløshed og Ondstab vil blive udryddet; Loven vil miste sin Grumhed, og Slangen sin Gift; Splid og Legn vil ikke findes paa den, men Sandhed og Retfærdighed vil herske overalt.

De inspirerede Skribenter kunde ikke see, at Jorden skulle tilintetgjores, thi de give os ganste andre Forklaringer. Salomon siger: „En Slægt gaaer og en anden kommer; men Jorden staaer evindelig.“ (Præd. 1, 4.) David siger: „Han grundfestede Jorden paa dens Grundvolde, at den skal ikke rygte evindelig og altid.“ (Ps. 104, 5.) Han erklærer ogsaa paa mere end eet Sted, at Guds Folk skal „beboe Jorden evindeligen.“

Hvor stor en Belsignelse er det altsaa ikke for Guds Folk at være i Besiddelse af hans hellige Ord, saa de deraf kunne lære at kjende hans store Hensigter med Hensyn til Jorden, som de beboe, og at deres Nine kunne blive opladte til Bestuelse af den tilkommende Herligheds Virkeligheder! De ville deraf kunne lære, at ligesom Jorden var før Faldet, saaledes vil den blive efter dens Gjenløsning.

Til de Hellige. For at forebygge Uorden, Forstyrrelse og Misbrug, underrettes herved Alle om, at ingen tilreisende Eldste har Ret til at sammenkalde de Hellige eller Fremmede til nogen Forsamling, forend han har meldt sig hos vedkommende Districts- eller Greenspræsident og for ham foreviist sin lovlige Bestikkelse fra „*tjernens*“ Contoir eller fra Conferencepræsidenten i den Conference, han agter at optræde. Ligeledes bemærkes, at afloste Eldster have ingen Ret til at ligge de Hellige til nogensomhelst Byrde, men ere pligtige til at arbeide for sit Ophold, og maae heller ikke forrette nogen Handling i Evangeliets Tjeneste, uden det steer med den præsiderende Eldstes Bidende og Billie.

Israeliternes Udgang fra Egypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Chronicle.“)

(Fortsat fra Side 201.)

Nilen sørnemste Hessdag oprandt. Store Skarer strømmede ud fra alle Stederne for at tilbede Flodernes Gud — den hellige Nil, som i vore hellige Beger benævnes „Himlenes Rival,“ *) som forsyner os med evige Vande, ikke laante af Himmelens Kilder. Jeg stod ved den heire Side af Thronen, hvilket var min Plads, som Folge af mit høie Embede. Alt var hndigt. Det var i de Dage, da det nye Aar **) fremkom med de første Blomster,

indsattede i det fremspirende fine Løvverk. Vor ældganile Gudsdyrkelsesmaades store Pragt udfoldede sig med en Storhed, som fyldte Hjertet med Erefrygt, og vort Folks Rigdom frembed et Skue, som blendede Diet. De kongelige Jomfruer, den hellige Stamme, som gjørde Krab paa den arbelige Met først at syde deres gyldne Urner med det hellige Vand, og at offere denne den reneste af alle Tributer til Kongen — de jomfruelige Døtre af Stædernes Overster, klædte i Hvidt og bærende Nogelsæk, der udbredte en duftende Bellugt — Hjørsterne fra de forstjellige Provindser i deres Stridsvogne, beprydede med Edelstene — al den glimrende og pragtfulde Luxus, som kun det rigeste Land paa Jorden kunde opdrive, var udsoldet for Bestuerens Die på

*) Nilen kaldes af Egypeterne „Himlenes Rival,“ fordi det ikke regner i Egypten, men Nilen oversvømmer til viise Tider Landet, og vander og frugtbargjør det.

**) Aaret Begyndelse regnes fra Foråret.

Nilens Bredde. Floden Helligt og æret være dens Navn - gjennem alle Generatører!), mit elstelige og berømte Lands Liv-giver, synes i hin Time værdig al den Hylding, som dens Tilbedere ydede den. I den Aarstid skylder ingen Strom ned fra Ethiopiens Hoie for at besmitte dens Skønhed med sit muddrede Vand, intet Sand, hidfort af Drænenes Hvirvelvinde, besudlede dens Skjød. Dens blaa Flade saae ud, som om den i dette Dieblik var udsprung fra de hellige Hvælvinger, hvor de Dodes Aander drikke Udodelighedens Bande. Den saae ud som en blank Flade af Crystal, som et stort gjennemsigtigt Speil af den skyrie Himmel, rolig som vort hølige Lands Lykke, og uendelig som Skæbnen, der har sat Egypten til at være Nationernes Dronning evindeligen.

Jeg følte som en Egypter ved Synet af denne Skønhed, hvortil Verden ikke havde sin Lige, og da Kongen nedsteg af sin bevægelige Throne, for at kaste den første Krands — en Krands af Juveler, iszemmede jeg instinktivt de Udbrud af Triumphsange, som fra den ene Ende af Horizonten til den anden offredes Floderenes Gud. Selv Pharaos mørke Asyn opklaredes; han overstnede den ophoiede Scene med en Konges Stolthed, og følte i dette Dieblik, at hans Throne var mægtig, og at den ei kunde omstodes af ukjente Under eller personligt Had.

Jeg fulgte hans stolte og rafte Skridt til Bredden af den hellige Strom; men her fandt han Noget, som afbød alle hans Betragtninger. De tv gamle Hebreere stode ved Nilens Bred.^{*)} Kongen forternedes over deres Nærvarelse og bod, at de sieblikkelig skulde ihjelslaaes, og deres Legemer brændes, som var den sædvanlige Straf for dem, som bestyldtes for at have

frænet vor Gudsdyrkelses Værdighed. Men blandt den Mængde Landsdragere, som skydede frem for at udføre hans Billie, funde Ingen lægge sin Haand paa disse svage Mænd. Landsespidserne hang ubevægelige i Luften, de oploftede Arme bare lammende.

Medens Alle vare slagne med Forfærdelse, talte Hebreerne. De forlangte med Træmodighed endnu en Gang, at man skulle tillade deres Landsmænd at drage ud i Drænen. Kongen værdigede dem ikke noget Svar, eller gav dem intet andet end en vild Geberde til sine Gardere, at de efter skulle gibe dem. I dette Dieblik hævede den svagste af de to Mænd for første Gang sit boede Hoved. Det Ansigt staer endnu for mig. Det havde et Udtysk af Stolthed og stor Magt, som jeg aldrig før havde set hos noget Mensesse. Medens han stod i stille Bon, bevogede hans Broder, uden at mæle et Ord, sin Klip over Nilen. Hvorledes stal jeg kunne berette, hvad mit Dreder paa saae? Min Sjæl bløder og martres endnu ved Grindringen derom. Jeg havde været Soldat fra min Ungdom af; jeg havde hjæmet fra Mizraims Dal til Indiens Grændser; jeg havde set Armeer svonne i deres eget Blod, men indtil hundt Dieblik havde jeg aldrig set, aldrig tænkt mig Muligheden af en ustændelig Flod af Blod. Nilen — vor hønde, sjonne Nil — forvandles pludseligen liges for børe Drene til en rivende Strom af Blod — virklig Blod — rødt, som om det i samme Dieblik var udsprunget af Krigerens Hjerte, som om Millionsers Hjarter var blevet udtonede i dens Flodseng. Stemmen var tillige fuld af døde Gjenstande, som vanhelligede den: den var gaaet over sine Bredder, og Alt, hvad den kunde nære, døde, som om dens Berselje var giftig. Alt omkom, og dens Overslade var bedækket med døde Legemer, der fulgte med

^{*)} See 2 Mosebog 7, 14—22.

Strommen til Havet. Fisstene dode; de vilde Dyr grebes i Skovene af den pludselige Oversvømmelse og dode; Præsterne, som havde indtaget deres Plads ved Breden af den hellige Flod, blevne slagne med Pine, som om de vare faldne i en Strom af smeltet Metal. En dræbende Dunst opsteg af Floden og formørkede Horizonten.

Alt var Forsædelse. Præsterne, Sangerne, de kongelige Tomfruer og hele Skaren dreves i vild Flugt over Sletten. Endog der syntes Doden at førfølge dem, og i deres Dodssangst raahte de, at Verdens sidste Time var kommen. Nogle saae vore gamle, hedengangne Kongers Kjæmpestikkels er sprænge deres Gravhælvinger og hoste Menneskene med Sværdet. Andre saae de ægyptiske onde Guder udstrække deres Slangearme^{*)} af Skyerne, gribende Tu-finder og Titusinder og læsrende dem i Flammerne.

*) Slangen ansees for at være det On-des Gud.

Teg vendte mig om til Kongen; han stirrede fremdeles paa de hebraiske Ledere med et Blik af ideotisk Forbauselse. De besvarede ikke hans Blik. Indhyllede i deres Gevandter fra Hoved til Fod stode de liig to Billedstøtter med deres Marmor-Dine vendte mod Himmelnen; de vare henfunkne i deres egne dybe Betragtninger, eller bestjærtigede maastee med mægtigere Ting end menneskelige Tanker. Da jeg bar Kongen hjælpelos og besvaret bort fra Marken, horte jeg en Rost udraabe: „Dette er for de hebraiske Borns Blod!“

Rosten rungede over hele Sletten, den syldte Lusten, den gjenlod i Skovene. Teg horte den da Solen gik ned, og da Maanen sendte sit blege Lys over det lidende Land. I Nattens Stille, da jeg stod paa mit Sted ved Pharaos Kammerdor, horte jeg den samme Rost, og jeg horte den besvaret med en Stonnen af Pharaos, som om en Arabers Spyd havde gjennemboret hans Bryst.

(Fortsættelses.)

Joseph Smiths Levnetslob.

Juli 1838.

(Fortsat fra Side 208.)

Modtog tillige følgende

Aabenbaring, given den 18de

Juli 1838.

befjendtgorende Anvendelsen af den indkomne Tiende, som omtaltes i fore-gaaende Aabenbaring.

„Sandelig, saa siger Herren, Tiden er nu kommen, da den skal anvendes af et Raad, bestaaende af det øverste Præsidentstab over min Kirke, og af Bisloppen og hans Raadgivere, og af mit Hoiraad, og ved min egen Rost til dem, siger Herren. Saal stee det. Amen.“

Tillige modtog jeg følgende:

Aabenbaring given til William Marks, Newel K. Whitney, Oliver Granger og Andre.

„Sandelig, saa siger Herren til min Ejener William Marks, og ogsaa til min Ejener N. K. Whitney, lad dem hurtigt opgjøre deres Forretninger og reise fra Landet Kirtland, forend jeg, Herren, atter sender Sneen over Jorden; lad dem vaagne, staar op, gaae fremad og ikke tove, thi jeg Herren, besaler det; dersor, hvis de tove, skal det ikke blive godt for dem. Lad dem omvende sig fra alle deres Synder og fra alle deres vindeslyge Tunster for

mig, siger Herren; thi hvad er Formue for mig? siger Herren. Lad Kirtlands Ejendomme blive anvendte til Dækelse af Gjeld, siger Herren. Lad dem blive afhændede, siger Herren, og hvad der bliver tilovers, lad det blive i Eders Hænder, siger Herren; thi har ikke jeg Himmelens Fugle, og ogsaa Havets Fiske og Dyrene paa Bjergene? Har jeg ikke ståt Jorden? Har jeg ikke Skjebnen af alle Nationers Mangfoldighed paa Jorden i min Haand? Mon ikke jeg vil lade de øde Steder trives og blomstre, og frembringe Overslodighed, siger Herren.

„Er der ikke Plads nok paa Adam-ondi-Ahmans Bjerge, og paa Olaha Shinhahs Sletter, eller paa det Land, hvor Adam boede, saa at I ikke skalde træte efter det, som kun er en Draabe, og forsomme de vigtigere Ting? Kom dersor op til mit Folks Land, til Zion.

„Lad min Ejener William Marks være trofast over Lidet, saa skal han vorde sat over Meget. Lad ham præsidere midt iblandt mit Folk i Staden Far West, og lad ham blive velsignet med mit Folks Velsignelser.

„Lad min Ejener N. N. Whitney stamme sig over Nicholatinernes Selskab, over alle deres hemmelige Bederstygge-ligheder og over sin Sjæls Smalslighed for mig, siger Herren, og lad ham komme op til Adam-ondi-ahmans Land, og være en Bisstop for mit Folk, siger Herren, ikke af Navn, men i Virkelighed, siger Herren.

„Og efter siger jeg Eder, jeg ihukommer min Ejener Oliver Granger, see, sandelig jeg siger til ham, at hans Navn skal opbevares i hellig Grindring fra Slægt til Slægt evindeligen, siger Herren. Lad ham dersor alvorligere stride for min Kirkes første Præsidentstabs Forlossning, siger Herren; og naar han falder, skal han etter opreises; thi hans Offer skal være helligere for mig, end hans Tilvægt, siger Herren;

dersor lad ham snart komme hertil, til Zions Land, og i rette Tid skal han blive en Kjøbmand til mit Navn, siger Herren, til Gavn for mit Folk. Lad dersor Ingen foragte min Ejener Oliver Granger, men lad mit Folks Velsignelse hvile over ham evindeligen. Og efter, sandelig siger jeg Eder, lad alle mine Ejener i Kirtland ihukomme Herren deres Gud, og tillige mit Huus, samt at holde og bevare det helligt og at omstyrte Begelererne i min egen bestemte Tid, siger Herren. Saa see det. Amen.“

Tillige modtog jeg følgende Aabenbaring, given i Far West den 8de Juli 1838.

„Viis os din Billie, o Herre, angaaende de Tolv.“

Svar:

„Sandelig, saa siger Herren, lad en Conference strax blive afholdt, lad de Tolv blive organiserede, og bestil Mand til at indtage deres Pladse, som ere faldne. Lad min Ejener Thomas opholde sig en Tid i Zions Land, for at publisere mit Ord. Lad de Øvrige vedblive at prædike fra den Time af, og dersom de gjøre dette i Hjertets Hdmighed og Sagtmadighed og med Langmodighed, giver jeg, Herren, dem den Forjettelse, at jeg vil sørge for deres Familier og en god Dør skal blive aabnet for dem fra nu af; og lad dem næste Føraar drage over de store Bande og der forkynde mit Evangeliums Fylde og bære Bidnesbyrd om mit Navn. Lad dem tage Farvel med mine Hellige i Staden Far West førstkomende 26de April paa mit Huses Byggeplads, siger Herren.

„Lad min Ejener John Taylor, samt min Ejener John C. Page og min Ejener Wilford Woodruff og ogsaa mit Ejener Willard Richards bestilles til at indtage deres Pladse, som ere faldne, og blive officielt bekjendtgjorte med deres Bestilkelse.“

Far West den 9de Juli 1838. En Conference afholdtes af de Sidste-Dages tolv Apostoler i Far West, overeensstemmende med en Abenbaring, given den 8de Juli 1838.

President Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Parley

P. Pratt og William Smith var nærværende: T. B. Marsh præsiderede.

Besluttedes for det Forste, at de Mand, som skulle indtage de Fraafaldnes Pladse, sieblikkelen blive underrettede om at komme til Far West, tilsigemed de Tolv, som ikke ere tilstede.

(Fortsættes.)

Blanding.

I Jeddoo paa Japan hersker Cholera i en overordentlig Grad. Den har i een Maaned bortrevet 150,000 Mennesker. — I det nordlige China hersker der en stor Hungerknod. — Paa flere Steder af den pommerste Kyst har Flyvesandet anrettet store Ødelæggelser, navnlig er dette tilfælde i Egnen omkring Leba og Schmolfin. — Paa Lolland har en Møgter den 13de Marts myrdet sin Kone og sine tre Børn, hvorefter han forsøgte at tage sig selv af Dage, hvilket dog mistlykkedes. Tanken om deres trængende Forfatning har beveget ham til denne frygtelige Gjerning. — Fra Afrika berettes, at et Fordstjælv fandt Sted i Acera den 7de Februar og at to Trediede af Byen Lagos er blevne ødelagt af Ild. Ligeledes mældes, at stor Bevægelse hersker blandt Araberne, samt at Algier har opfordret Frankrig til at sende Tropper derover. — New York er nu blevne sat i direkte Telegraphforbindelse med Leavenworth i Kansas, — en Distance af 2,000 engl. Mile. — I Guadalajara i Mexico har en Explosion af et Magazin fundet Sted, hvorved mellem 100 til 200 Mennesker dræbtes. — Ifølge Esterretning fra New Orleans er ved Baton Rouge Ajjedelen sprungen paa Dampstibet „Princess“, hvorved over hundrede Mennesker mistede Livet.

Krigsudrustningerne synes ingenlunde at være standsede. Frankrig har bestilt flere hundretusinde Geværer af ny Construction, og ligeledes nye Uniformer, især Feltkapper; to Linieskibe og tre Fregatter ere under Bygning, samit 300 Kanonbaade, hvilke sidste skulle være færdige den 1ste Mai. — England gjør man Prøver med „Werrhs“ forbedrede Kanon, der lades bagfra, og hvormed man i et Minut kan gjøre 20 Stud, uden at Øret bliver formeget ophedet. Med en Kugle, der blot indeholdt en Thesleefuld af „Nortons“ flydende Ild, har man fremdeles antændt og fuldstændigt opbrændt en heel Stabel svære Egebjæller, saa at Skibe ikke vilde kunne modståae dette ny Vaaben, med mindre de ere beklædte med Jern. Heller ikke dette kan sikre Hærtuerne for Ødelæggelse; thi Capt. Norton har opfundet et nyt Kasteslyts, hvormed jernbeslagne Skibe og flydende Batterier kunne gjennembores. Det bestaaer af en svær Jernbolt, der er tre Gange saa lang som tyk, og som afsæsses efter Kanonen, der skal udstryde den, og er fortil forsynet med et Staalspids. — Paa Værsterne i Chatham arbeides der igjen paa tre nye Krigsstibe, Liniedamperen „Bullwark“ paa 92 kanoner, Skruedamperen „Reindeer“ og Skruecorvetten „Rattlesnake.“ — Overalt læser man om, hvorledes italienske Flygtninge fra alle Verdens

Ranter stremme til Turin i Sardinien. Antallet af de hervede overstiger allerede 10,000, som allerede ere forsynede med Officerer. Til Trods for den strenge Opsigt paa Grandserne vedblive Masser af unge, krigslystne Folk at marschere gjennem Schweiß til Piemont, hvor de sikkertfaae tjene. — Som yderligere Bewiis paa hvorledes Sardinien opfatter Situationen kan tjene, at Besætningen i Genua stilles paa Krigsfod, og at der fra Turin er indloben Bestilling hos en af de største Baabensmede i Paris paa 50,000 Revolvere. — Østerrig har ei heller standset sine Rustninger. Til de ungarske Regimenter oprettes nu en fjerde Batailløn, dog skulle de ikke stode til Regimenterne, men danne en egen Brigade. I „Times“ skrives fra Wien den 8de dennes: Krisen er nær forestaaende; 50,000 Mand marschere i disse Dage til Italien; 60,000 Mand concentreres ved Wien og 70,000 Mand i Bohmen og Mähren. Reserverne blive indkaldte. Man antager, at i løbet af 8 a 14 Dage ville 700,000 Mand være marschfærdige. Ifølge en Telegrapherretning til „H. N.“ vare 1,200 Østerrigere med 50 Kanoner og 150 Fadé Harpix og Raketter indtrufne i Piacenza fra den 23de til den 25de f. M. En af Kirkerne er forvandlet til et Meelmagazin.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mt.	St.
Mathias Nilsson, Göteborg	16	1	2
J. C. Klingbeck, Aalborg	47	1	3
L. C. Geertsen, Aarhus	85	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	43	"	"
J. C. A. Weiby, Vensyssel	47	3	4
P. Pedersen, Lolland	9	"	"
P. C. Ronnow, Fyen	20	"	"
M. Andersen, Bornholm	4	4	12
R. Nielsen, Skive	3	"	"
Summa	275	4	5

Innehold.

Side.	Side.
Tale af Præs. Brigham Young	209.
Kedaktionens Bemærkninger	217.
Israeliternes Udgang fra Egypten (fortsat)	219.
	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)
	221.
	Blanding
	223.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 504 D. 5, Stuen til venstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.